

Борис Олександр Олександрович

Випускник 2011 року.

Він з дитинства мріяв про небо і отримав його, ставши пілотом вертольота. У 17 років прийняв присягу на вірність Батьківщині. Вірним їй залишився до кінця. 27-річний ніжинець Олександр Борис загинув 15 березня поблизу Мар'їнки на Донеччині під час виконання бойового завдання. Перш ніж у вертоліт влучила ворожа ракета, він встиг знищити 15 одиниць російської техніки і 30 окупантів. Мама Олександра Світлана каже: у день, коли перестало битися серце сина, закінчилося і її життя.

«Він був дуже доброю, розумною, доброзичливою дитиною. Хотів і старався, щоб усім було добре. Суцільний позитив. Всі казали: «Яка дитина!». Нема вже дитини...»

Олександр Борис народився і виріс у Ніжині. Там закінчив 9 класів у гімназії №3. Із дитинства він захоплювався футболом, їздив на різні змагання, зокрема за кордон.

Після школи хлопець продовжив навчання у Чернігівському ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою.

У 2011 році вступив до Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

«У 17 років прийняв присягу служити на вірність Батьківщині. Він завжди мріяв літати, йому завжди це дуже подобалось. У 2016 році Саша закінчив університет і, оскільки він проходив практику у Херсоні, йому там дуже подобалося – було багато нальотів, гарне командування – він вибрав собі Херсон і був направлений у Херсон», – розповідає мама Олександра Світлана.

Світлана говорить, син служив із задоволенням, отримував нагороди і чергові звання. У 2017-му Олександра нагородили нагрудним знаком від СБУ. У 2018-му – присвоїли звання капітана і він став командиром вертольота. Не один раз хлопець був у зоні проведення АТО та ООС.

«Він особливо нічого не розповідав. Я розуміла, бо це служба і не можна казати. Були незначні відрядження, коли він міг говорити, де перебуває. Але ж було не один раз, коли він казав: «Я у відрядженні». Я питаю: «Синку, де?» А він: «Ну мамо...» Тільки він скаже «мамо...», я розумію, що не можна говорити і що він там».

У 2019 році Олександра на рік направили до Демократичної Республіки Конго здійснювати місію ООН.

За це він теж отримав нагороди, зокрема пам'ятний нагрудний знак «Воїн-миротворець». Навіть за тисячі кілометрів хлопець не забував радувати людей, яких любив.

«Коли він був в Африці, на 8 березня зробив подарунок мені і своїй коханій дівчині – замовив для нас квіти. Я навіть не чекала такого. Я була вдома, пролунав дзвінок: «Світлано Олексіївно, вийдіть на подвір'я». Виходжу, а там машина пошти і виходить жінка з букетом квітів. Питає: «Ви знаєте, від кого це?» Це було від Саші».

Після повернення з Африки хлопець продовжив службу в Херсоні. Там жив зі своєю дівчиною Оксаною.

«Коли він був в одному із відряджень, сказав батьку: «Тату, буде війна». А чоловік ще й відповідав: «Та ні, синку, не може бути».

18 січня Олександра відправили у чергове відрядження. Рідні не знали, де він, лише здогадувалися. Хлопець же був на Сході України.

«24 лютого близько 5-ї години, коли і в нас у Ніжині були перші вибухи, він нам написав: «Доброго ранку! Я вас люблю. Все буде добре». Я одразу відчула щось недобре. Зателефонувала йому, він тільки сказав

мені: «Мамо, це війна». Потім уже почали скрізь передавати, що це війна».

Дівчина Олександра тоді була на Закарпатті у своїх батьків. Поїхала провідати їх за кілька тижнів до початку повномасштабної війни, поки коханий був у відрядженні. Туди ж виїхала старша сестра Олександра Елла із дітьми. Хлопець просив поїхати і батьків, але вони вирішили залишитися в Ніжині, адже його тато працює в аварійній газової служби і мав бути на роботі.

«Коли почалася ця війна, спілкування з ним було дуже коротким. Інколи в нього навіть не було часу написати. Він надішле мені повідомлення: «+» – значить, все нормально. Якщо була якась хвилинка, він набирив по відеозв'язку, щоб я його побачила. Я бачила, що він дуже втомлений. Іноді небритий, бо ніколи було. Але він не жалівся. Тільки казав: «Бережіть себе». А я йому відповідала: «Бережи себе! Я молю Бога за тебе і за всіх наших діток, які воюють».

Хоч Олександр і був на війні, привітав із 8 березня кохану, сестру і племінницю на Закарпатті. Мамі в Ніжин квіти довести не змогли через бойові дії. Дівчата раділи дарункам і фотографувалися. Тоді ще ніхто не чекав біди.

За тиждень Олександра не стало. 15 березня він виконував бойове завдання поблизу Мар'їнки на Донеччині. Разом із другим пілотом він знищив 15 одиниць російської техніки, близько 30 окупантів. У вертоліт влучила ворожа ракета РФ. Він впав і згорів.

«Так закінчилося життя мого сина... І моє теж... Так само і в його батька... Нам дуже тяжко. Вже пішов другий місяць, як Саші нема. Це просто пекло, а не життя. Чоловік плаче, як мала дитина. Син для нього був усім. Коли першою у нас народилася донечка, то він казав: «Спочатку – нянька, потім – лялька. У мене все одно син буде». Коли я вдруге завагітніла і вперше сама пішла на УЗД, там сказали, що буде дівчинка. Я вдома сказала чоловікові, що буде донька. Він одразу так нахнюпився, навіть окремо на дивані спав. А потім і каже: «Знаєш, я так подумав, хай буде і друга дівчинка, але все одно в мене буде син». Згодом, коли я вдруге пішла на УЗД, вже разом із чоловіком, лікар дивився-дивився і сказав, що буде хлопчик. Боже, скільки було радощів, скільки було щастя. А коли син народився, то взагалі. Вони разом і на риболовлю, і на полювання ходили».

Світлана каже, їм співчують усі знайомі, всім шкода Сашка. Плачуть і його дівчина, і сестра. Плачуть усі разом, коли розмовляють телефоном, намагаються підтримувати один одного.

Тіло Олександра вдалося вивезти з Донеччини і поховати на Батьківщині.

«Його привезли 21 числа. Вантаж 200. У двох кульках. Це все, що привезли від дитини. Відкривали, дивилися, батько впізнав його. Тіло обгоріле було, але десь одна ніжка не обгоріла. Я не вірила до останнього, що це він. В нього завжди із собою був ланцюжок, хрестик і іконка святого Миколая. Як ми їх подарували, так він їх і носив, ніколи не знімав. Коли його привезли, нічого цього не було. Через якийсь час батько другого пілота, Льоні Тимошенка, Олександр Володимирович (він був викладачем у Саші) зателефонував і сказав, що речі Саші потрапили до нього, коли він забирав свого сина. Він нам їх переслав поштою. Зараз вони у нас. Все обгоріле, але ж це його речі... Ми його поховали тут на кладовищі. У нас були бойові дії. День похорону я погано пам'ятаю, а наступного дня, коли ми їздили до церкви його пом'янути і на кладовище, то земля здригалася, так бахкало».

Ще за життя Олександр був представлений до ордена Данила Галицького. Нагороду хлопець так і не отримав. 14 квітня Олександр Бориса відзначили орденом Богдана Хмельницького III ступеня. Вже по смертю.

Олександр дуже вболівав за Батьківщину і казав, що Україна для нього – понад усе, розповідає мама. У 2014 році, коли почалася війна, говорив, що так бути не має, всі українські землі повинні бути вільними. Він мріяв, щоб Крим, Донецьк і Луганськ повернулися до України.

«Я думаю, що мрії і його, і всіх справжніх українців здійсняться – Україна знову буде єдиною. Ті міста, де Саша навчався, де служив – їх усі зараз обстрілюють росіяни. Скільки горя вони людям принесли... Дуже багато горя... Але ж якби був край на цьому... Нема ж краю... Дуже тяжко... Я буваю в церкві на панахидах, там читають «новопреставлений... новопреставлений... новопреставлений... за воїна... за воїна... за воїна...». Стільки багато... Це жах... І таке коротке в них життя. Саші ж тепер навіки 27. Ми завжди ним пишалися. А зараз іще більше пишаємось».

